01/07/2019

Η Εορτή των Αγίων Αναργύρων στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το διήμερο 30 Ιουνίου και 1 Ιουλίου, εορτάστηκε η μνήμη των Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας.

Την παραμονή της εορτής το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον εσπερινό και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Αναργύρων Στενημάχου.

Ανήμερα της εορτής το πρωί ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό στο Νησί Ημαθίας.

Για τις φωτογραφίες πατήστε εδώ

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό :

«Ἀτελεύτητος ὑπάρχει τῶν Ἁγί-ων ἡ χάρις ἣν παρά Θεοῦ ἐκομί-σαν-το».

Οἱ λόγοι αὐτοί τοῦ ἱε-ροῦ ὑμνο-γράφου τοῦ δο-ξαστικοῦ τῆς ἑορ-τῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ μᾶς μιλοῦν γιά ἕνα γε-γονός πού ἀποτελεῖ ζῶ-σα καί ἐνεργή πραγ-μα-τικότητα μέσα στήν Ἐκ-κλησία μας. Καί τό γε-γο-νός αὐτό δέν εἶναι ἄλ-λο ἀπό τήν πα-ρουσία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ὁ Χριστός διαβε-βαίωνε τούς μαθητές του, οἱ ὁποῖοι ἔκπλη-κτοι τόν ἔβλεπαν νά θαυ-ματουρ-γεῖ, ὅτι ὅ-ποι-ος πιστεύει σ᾽ Αὐτόν θά μπορεῖ νά κάνει τά ἔρ-γα πού κά-νει ὁ ἴδιος καί «μείζονα τούτων», δέν μποροῦ-σαν νά κα-τα-νο-ή-σουν τί ἐννοοῦσε. Ἡ ζωή καί ἡ πορεία ὅμως τῆς Ἐκ-κλη--σίας μας ἀνά τούς αἰῶ--νες ἀπο-δει-κνύει τί ση-μαί-νουν τά λό-για τοῦ Ἰη-σοῦ. Γιατί δέν εἶναι μό-νο ἡ ὕπαρ-ξη καί ἡ πα-ρουσία τῆς Ἐκκλη-σί-ας σέ ἕνα κό-σμο διαρ-κῶς ἀντικεί-με-νο στήν ἀλή-θεια καί τή δι-δα-σκα--λία της ἕνα θαῦ-μα, ἀλλά καί ὅλα τά θαύ-ματα πού ἐπιτε-λοῦ-ν--ται ἐν τῇ Ἐκ-κλη-σίᾳ πρός χά-ριν τῶν πι-στῶν ἀπό τούς ἁγίους της. Καί τά θαύ-ματα αὐτά δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ ἀπό-δειξη τῆς διαρκοῦς παρουσίας τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ στήν Ἐκκλη-σία.

Διότι οἱ ἅγιοι δέν θαυματουρ-γοῦν μέ τή δική τους δύ-ναμη. Θαυματουρ-γοῦν μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἔχουν καταστεῖ μέ τήν πίστη, μέ τήν προσευχή, μέ τήν ἄσκηση, μέ τήν σω-ματική καί ψυχική τους καθαρότητα, μέ τίς ἀρε-τές καί τήν ἁγιότη-τά τους, κατοικητήρια. Γι᾽ αὐτό καί, ἐπειδή τά θαύ-ματα τῶν ἁγίων εἶ-ναι θαύ-ματα τῆς χάρι-τος τοῦ Θεοῦ, γι᾽ αὐτό οὔτε ἐξαντλοῦνται οὔτε τε-λειώ-νουν ποτέ. Γιατί ὁ Θεός δίνει τή χάρη του στούς ἐ-κλε-κτούς του ἀφειδῶς, καί δέν φο-βᾶται, ὅπως συμβαί-νει συχνά μέ μᾶς τούς ἀν-θρώπους πού δέν θέ-λουμε νά δώ-σουμε ὅ,τι ἔχουμε στούς δι-πλα-νούς μας ἤ στούς γύρω μας γιά νά μήν μᾶς λεί-ψει ἤ γιά νά μήν τό στε-ρηθοῦμε. Ὁ Θεός, ἀντί-θε-τα, ἐπι-διώ-κει καί ἐπι-ζητᾶ καί ἐπιθυμεῖ νά προσ-φέ-ρει στόν ἄνθρω-πο ὅ,τι ἔχει. Ἐπιθυμεῖ νά τοῦ δώσει τά πάντα ὑπό μία καί μόνη προϋ-πό--θεση: νά τοῦ δώσει καί ὁ ἄνθρωπος τόν ἑαυτό του καί τήν ψυχή του.

Καί δέν θέτει ὁ Θεός αὐ-τή τήν προϋπόθεση, για-τί θέλει κάτι ἀπό ἐ-μᾶς τούς ἀνθρώπους, ἀλλά γιατί ἡ χάρη πού θέλει νά μᾶς δώσει χω--ρᾶ μόνο στήν ψυχή μας. Καί ὅσο πιό πολύ χῶρο τοῦ δώσουμε, ἀδειάζον-τας τήν ψυχή μας ἀπό τά περιττά καί τά κο-σμι-κά καί τά ἁμαρτωλά, τόσο πιό πολλή χάρη θά μᾶς δώσει ὁ Θεός.

Αὐτό ἔκαναν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλη-σίας μας. Αὐτό ἔ-κα-ναν καί οἱ ἅγιοι Ἀνάρ--γυροι πού ἑορτά-ζουμε σήμε-ρα. Προσέ-φε--ραν στόν Θεό τήν ψυ-χή τους, ὁλόκληρη, καθαρή, χωρίς κρατού-μενα, χωρίς ἐπιφυλά-ξεις, χωρίς τόν φόβο μήπως στερηθοῦν κάτι ἤ μήπως χάσουν κάτι. Προ-σέ-φεραν στόν Θεό τήν ψυχή τους ἀνεπι-φύ--λακτα, γιατί γνώρι-ζαν ὅτι ἡ ψυχή τοῦ ἀν-θρώπου εἶναι πλα-σμένη γιά τόν Θεό καί ἐπιθυ-μεῖ νά εἶναι μαζί του. Προσέφεραν στόν Θεό τήν ψυχή τους,

θυσιάζο-ν-τάς την χάρη τῶν ἀδελ--φῶν τους, τούς ὁποί-ους διακονοῦσαν, τούς ὁποί-ους θερά-πευ-αν καί ἀπάλλασσαν ἀπό τίς ἀσθένειες πού τούς τα-λαι-πωροῦσαν ὄχι μό-νο μέ τίς ἰατρικές γνώ-σεις τους ἀλλά καί μέ τή δύ-ναμη τοῦ Θεοῦ, χωρίς νά ζητοῦν κα-νέ-να ἀντάλλαγμα.

Γι᾽ αὐτό καί ὁ Θεός τούς ἔδωσε πλούσια τή χάρη του καί ἀκένωτη καί ἀτελεύτητη, ὅπως γράφει ὁ ἱερός ὑμνο-γράφος, μέ τήν ὁποία καί θαυματουργοῦν. Γι᾽ αὐ-τό καί οἱ ἅγιοι Ἀνάρ-γυ-ροι δέν ἔκαναν θαύ-μα-τα μόνο ὅσο ἦταν ἐν ζωῇ, θε-ραπεύοντας ἀ-σθε-νεῖς, ἀλλά συνε-χί-ζουν νά θεραπεύουν αἰ-ῶ-νες τώ-ρα ὅσους τούς ἐπικαλοῦνται, διό-τι ἡ χά-ρη τοῦ Θεοῦ πα-ρα-μέ-νει ἐνερ-γή καί ἀτε-λεύ-τητη, γιά νά ἀπο-δει-κνύει σέ ὅλους μας, ὅτι ὅσοι εὐα-ρέ-στησαν στή ζωή τους τόν Θεό μέ τόν ἀγώνα τους παρα-μέ-νουν πά-ντοτε δο-χεῖα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, παραμένουν οἰ-κεῖοι του καί τέκνα ἐ-κλεκτά του πού συνε-χί-ζουν μέσω τῆς χάρι-τος τοῦ Θεοῦ νά εὐερ-γε-τοῦν τούς ἀδελφούς τους, ὅπως τό ἔκαναν καί ἐν ζωῇ.

Γι᾽ αὐτό ἄς μήν διστάζουμε νά ἐπι-καλούμεθα τή χάρη τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, νά ἐπικαλού-με-θα ὅλους τούς ἁγίους καί νά ἐμπι-στευ---όμαστε στήν ἀγάπη τους τά σωματικά καί τά ψυ-χικά μας νοσήμα-τα, μέ τήν πίστη ὅτι διά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ θά θε-ρα-πεύσουν καί ἐμᾶς.

Καί συγχρόνως ἄς φρο-ντίσουμε καί ἐμεῖς, ἀκολουθῶντας τό π-α-ρά--δειγμα τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, νά προσ-φέ---ρουμε τήν ψυχή μας στόν Θεό, ὥστε νά ἀξιω-θοῦμε καί ἐμεῖς νά γίνουμε μέτοχοι καί κοι-νωνοί τῆς χάριτός του σέ αὐτή τή ζωή καί νά ἀπολαύσουμε καί τήν αἰώνια ζωή κοντά του, ἀλλά καί κοντά στούς ἁγίους μας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία :

«Μή πάντες ἀπόστο-λοι; μή πά-ντες προφῆ-ται; ... μή πάντες χαρί-σματα ἔχουσιν ἰαμά-των; »

Στή διανομή τῶν χα-ρι-σμάτων ἀνα-φέρεται τό ἀποστολικό ἀνά-γνω--σμα πού ὅρισαν οἱ πα-τέ-ρες τῆς Ἐκκλησίας μας νά ἀναγινώσκεται τήν ἡμέρα τῆς μνήμης τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ.

Ὁ Θεός, λέγει ὁ ἀπό-στολος Παῦ-λος, ἔθε--σε μέσα στήν Ἐκ-κλη---σία καί τούς προ-φῆτες καί τούς ἀπο-στό-λους καί τούς διδασκά-λους καί τούς θεραπευ-τές καί ὅλους τούς ἄλ-λους πού ἔχουν διαφο-ρετικά χα---ρί--σματα ὄχι γιά νά δη-μιουρ-γή-σει ἔρι---δες καί δι-χόνοιες με-τα-ξύ τους, ἀλλά προ-κει--μένου νά ἐξυπη-ρε-τήσει μέ αὐτά τίς ἀνάγκες τῶν ἀν-θρώ--πων.

Καί αὐτό δέν ἰσχύει μό-νο στόν χῶ-ρο τῆς Ἐκ-κλησίας, ἰσχύει καί γε-νικό-τερα στήν

ἀν-θρώ--πι--νη κοι-νωνία.

Ὁ Θε-ός δέν ἔδωσε σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους τίς ἴδιες ἱκανότητες καί τά ἴδια τάλαντα. Ἔδω-σε στόν κάθε ἄνθρωπο διαφορετικά χαρί-σματα καί σέ ποσότητα καί σέ εἶ-δος. Τό γεγονός αὐτό ἀποτελεῖ μία ἀδιαμφι-σβήτητη πραγματικό-τη-τα, γιά τήν ὁποία πολ-λές φορές ὁ Θε-ός κατη-γο-ρεῖται ὅτι εἶναι ἄδι-κος ἀπέναντι στούς ἀν-θρώπους, γιατί ἄλλους τούς πλούτισε μέ χα-ρί-σμα-τα καί ταλέντα καί ἄλ-λους τούς ἔδωσε λι-γό-τερα ἤ ὄχι τόσο σπου-δαῖα καί σημαντικά.

Μία τέτοια προσέγ-γι-ση τῶν χαρι-σμάτων καί τῆς «διανομῆς» τους ἀπό τόν Θεό εἶναι προ-σέγ--γιση ἀν-θρώπινη καί ἐγωκε-ντρι-κή. Ὁ Θεός δέν ἔδωσε τά χαρίσμα-τα καί τά τά-λαντα γιά νά τά καρπωθοῦμε προ-σω-πι-κά, γιά νά αὐξή-σου-με μέ αὐτά τήν αὐ-το-πε-ποί-θηση καί τόν ἐ-γωι-σμό μας ἤ γιά νά ἀπο-κτήσου-με κοι-νω-νι-κή ἀποδοχή. Τά ἔδω-σε μέ σκο-πό νά τά ἀξιοποιή-σου-με καί νά τά αὐ-ξή-σου-με, θέτοντάς τα στήν ὑπη-ρε-σία τῶν συν-αν-θρώ-πων μας, θέ-το--ντάς τα στή διακονία τῶν ἀδελ-φῶν μας.

Ἡ δωρεά τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀπαλ-λαγμένη ἀπό εὐθῦνες καί ὑπο--χρεώ-σεις. Ἡ δωρεά τοῦ Θεοῦ συνοδεύεται ἀπό τήν εὐ-θύνη τοῦ ἀνθρώπου νά ἀξιοποιήσει τά τά-λα---ντα τοῦ Θεοῦ, τά χα-ρίσματα πού ἔλαβε γιά τόν σκοπό πού τά ἔλα-βε. Καί ὁ σκοπός αὐτός εἶναι ἡ ἐξυ-πη-ρέτηση τῶν ἀδελφῶν του.

Ἀπό ἐκείνους στούς ὁποίους ἔδω-σε ὁ Θεός περισσό-τε-ρα ἤ μεγα-λύ-τε-ρα χα-ρί-σματα, ἀπαι-τεῖ καί πε-ρισ-σότερα καί με-γαλύτερα ἀπο-τε-λέ-σμα---τα, ἀπαιτεῖ μεγαλύ-τε-ρη καί οὐ-σιαστικό-τε-ρη προσ--φορά πρός τόν ἄ-νθρωπο, μέσω τῆς ὁ-ποί--ας αὐξά-νονται καί πολ-λαπλα-σιάζονται τά χα-ρί-σματα.

Τήν ἀπαίτηση αὐτή τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν ἄν-θρω-πο τή διαπιστώ-νου-με στήν παραβολή τῶν ταλάντων.

Ὁ Θεός δέν εἶναι ἄδι-κος: δέν ζη-τᾶ ἀπό τόν δοῦλο του πού ἔλαβε τό ἕνα τάλαντο νά τοῦ ἐπι--στρέψει δέκα, ζητᾶ ὅμως ἀπό αὐτόν, στόν ὁποῖο ἔδωσε τά πέντε τά--λαντα, νά τά ἔχει δι-πλα--σιάσει· καί ὁ μόνος ἀσφα-λής τρόπος τοῦ δι-πλασια-σμοῦ ἤ τοῦ πολ-λα-πλασιασμοῦ τῶν τα-λά-ντων εἶναι νά τά δια-θέσει ὁ ἄν-θρωπος στούς ἀδελφούς του, νά τά θέ--σει στήν ὑπηρεσία τους, νά τά ἀξιοποιήσει πρός χάρη τους, νά τά μοιρασθεῖ μαζί τους.

Πολλοί φοβοῦνται ὅτι τό μοίρα-σμα ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐκδα-πά--νηση ἤ καί τήν ἀπώ-λεια τῶν τα-λά-ντων. Ὅμως αὐτό δέν ἰσχύει. Ἡ προσφορά εἶναι ὁ μό-νος ἀσφα-λής, ὅπως εἶ-πα, τρόπος γιά τήν αὔ-ξησή τους, εἶναι ἡ πιό ὑγιής ἐπέν-δυση, πού καί ἐπωφελής γιά τόν κάτοχό τους εἶναι, καί χρήσιμη γιά τό κοι-νω-νικό σύνολο.

Πολλοί πάλι νομίζουμε ὅτι τά τά-λα-ντα καί τά χα-ρί-σματα εἶναι δικά μας ἀπο-κτήματα, τά ὁποῖα ἔχουμε τό δικαί-ω--μα νά τά διαχειρι-σθοῦμε ὅπως θέλουμε.

Ἄν αὐτό συνέ--βαινε, τό--τε ὁ Θεός θά ἦταν ὅν-τως ἄδικος, για-τί σέ ἄλ-λους ἔδωσε περισσότε-ρα καί σέ ἄλ---λους λι-γό-τερα. Ἀλλά ὁ Θεός δέν ἔκανε αὐτό πού ἐμεῖς νο--μίζουμε. Ὁ Θεός ἔδω-σε στούς ἀν-θρώπους χα----ρίσματα, ἔ-δω--σε δη-λα--δή τή δυ-να---τό--τητα νά κάνουν πράγ--ματα πού θά ἔκανε ὁ ἴδιος γιά χά-ρη τῶν ἀνθρώπων, γιά χάρη μας. Δέν μᾶς τά πα--ρα-χώ-ρησε ὁριστικά γιά νά τά διαχειρι-σθοῦ-με ὅπως νομίζουμε, ἀλ-λά μᾶς τά χάρισε, μᾶς τά διέθε-σε, προσωρινά, γιά νά ἐξυ-πη-ρετή-σουμε μέ αὐτά τίς ἀνάγκες τῶν ἀδελ-φῶν μας.

Καί ὁ λόγος πού σέ ἄλ-λους ἔδωσε περισσότε-ρα καί σέ ἄλλους λι-γό-τε-ρα χαρίσματα, εἶναι γιατί ὁ Θεός τά ἔδωσε ἀνάλογα μέ τίς δυνατό-τη-τες πού εἶχε ὁ καθέ-νας ἀπό μᾶς νά τά ἀξιο-ποιή-σει μέ τόν τρόπο πού Ἐκεῖνος θέλει.

Αὐτό ἔκαναν καί οἱ ἑορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι Κοσμᾶς καί Δα-μια-νός, καί γι᾽ αὐτό ἔλαβαν τή χά-ρη ἀπό τόν Θεό νά θαυμα-τουρ-γοῦν καί μετά τήν κοίμησή τους καί νά προσφέρουν καί μέ αὐτόν τόν τρόπο τήν ἀγάπη τους καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ σέ ὅλους μας.

Αὐτό ζητᾶ καί ὁ Θεός ἀπό ἐμᾶς, πού τιμοῦμε σήμερα τούς ἁγίους του, στόν ἑορτάζοντα αὐτόν ναό τους. Μᾶς ζητᾶ νά ἀξιοποιοῦμε τά χα-ρί-σματα πού μᾶς ἔδωσε γιά τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο μᾶς τά ἔδωσε, γιά τήν ὠφέλεια δηλαδή τῶν ἀ-δελ--φῶν μας, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς, διά τῶν πρεσβειῶν τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ, τῆς ἀνταποδόσεώς του, τήν ὁποία ἀξι-ώθηκαν καί ἐκεῖνοι καί τήν ὁποία ἀπολαμβάνουν στή βασι-λεία τῶν οὐρανῶν.

Οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι δέχθηκαν τή χάρη αὐτή ἀπό τόν Θεό. Εἶχαν καί τήν ἔφεση αὐτή, ἦταν καί ἰατροί, ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα ἦταν ἄνθρωποι μέ ἀγάπη γιά τόν Θεό καί γιά τόν ἄνθρωπο. Γι᾽ αὐτό καί τά χαρίσματα πού ἀγωνίσθηκαν νά ἀποκτήσουν ἀλλά καί τά χαρίσματα πού ὁ Θεός τούς ἔδωσε, τά διέθεσαν ὅλα στούς ἀνθρώπους. Καί γι᾽ αὐτό καί ὁ Θεός τούς ἀξίωσε ἀκόμη καί μετά θάνατον νά μᾶς εὐεργετοῦν, νά μᾶς θεραπεύουν, νά μᾶς χαρίζουν τήν ἴαση καί τῆς ψυχῆς ἀλλά καί τοῦ σώματος.

Γι᾽ αὐτό, ἀδελφοί μου, ἄν πράγματι θέλουμε νά τιμήσουμε τούς ἁγίους, θά πρέπει νά μιμηθοῦμε τή ζωή τους. Ὁ καθένας σύμφωνα μέ τίς δυνάμεις πού ἔχει καί μέ τά χαρίσματα πού ἔχει. Δέν ζητᾶ ὁ Θεός ἀπό ὅλους μας νά προσφέρουμε τά ἴδια πράγματα. Δέν μποροῦμε. Ἄλλο χάρισμα ἔχω ἐγώ. Ὁ Θεός μοῦ ἔδωσε μία δύναμη καί μία ἱκανότητα νά διακονῶ τούς ἀνθρώπους. Ἐάν δέν τό κάνω καί δέν σᾶς διακονήσω, θά εἶμαι ὑπόλογος ἀπέναντι στόν Θεό, γιατί θά μοῦ πεῖ «ἐγώ σέ ἐτίμησα, ἀλλά ἐσύ δέν διακόνησες ὅπως ἔπρεπε». Τό ἴδιο καί γιά τούς ἄρχοντες. Τούς ἔδωσε τήν ἀξία νά εἶναι ἄρχοντες τοῦ τόπου αὐτοῦ. Ἄν καί ἐκεῖνοι δέν ἀγωνισθοῦν καί δέν προσφέρουν καί στήν πατρίδα καί στόν τόπο καί στόν καθένα ἀπό ἐμᾶς, θά εἶναι ὑπόλογοι. Ἀλλά καί ὁ καθένας ἀπό σᾶς, καί ἡ κάθε μητέρα καί ὁ κάθε πατέρας, στήν οἰκογένειά του, νά προσφέρει αὐτά πού μπορεῖ. Καί μποροῦμε ὅλοι μας, ἄλλος θά προσφέρει δέκα, ἄλλος πέντε, κανείς ὅμως δέν πρέπει νά θάψει αὐτά τά χαρίσματα πού ὁ Θεός μᾶς προσφέρει.

Εἴδατε τί ἔπαθε ἐκεῖνος ὁ δοῦλος πού τοῦ ἔδωσε ὁ κύριος ἕνα τάλαντο. Ἐκεῖνος φοβήθηκε καί πῆγε καί τό ἔκρυψε, καί ὅταν ἦρθε ὁ κύριός του, τόν τιμώρησε, γιατί τοῦ εἶπε οὔτε στήν τράπεζα δέν τό ἔβαλες, γιά νά αὐξηθεῖ, ἀλλά οὔτε καί σύ τό ἀξιοποίησες. Ἔτσι θά πεῖ στόν κάθε ἕνα ἀπό ἐμᾶς, ὅταν δέν ἀξιοποιήσουμε αὐτά πού μᾶς χάρισε.

Πολλές φορές νομίζουμε ὅτι εἶναι δικά μας. Τίποτε δέν εἶναι δικό μας. Μία ροπή, μία ἀσθένεια καί ὅλα τά χάνουμε. Μία σταγόνα στό μυαλό μας καί οὔτε νά σκεφθοῦμε, ὄχι νά τά ἀξιοποιήσουμε. Γι᾽ αὐτό ὅσο τά ἔχουμε καί ὅσο εἴμεθα ὑγιεῖς, θά πρέπει νά τά ἀξιοποιοῦμε, οὕτως ὥστε, ὅταν παρουσιασθοῦμε στόν Θεό, τά χέρια μας νά εἶναι γεμάτα ἀπό ἀγάπη, ἀπό προσφορά στόν συνάνθρωπό μας, ἀλλά καί γενικά στήν κοινωνία καί στήν οἰκογένεια. Διότι διαφορετικά θά μᾶς πεῖ ὁ Θεός «πηγαίνετε, διότι δέν εἶστε ἄξιοι, δέν ἀξιοποιήσατε αὐτά τά ὁποῖα σᾶς ἔδωσα ἐγώ μέ τόση ἀγάπη».

Ἔτσι, λοιπόν, ἐάν θέλουμε νά τιμήσουμε τούς ἁγίους Ἀναργύρους, γιά τούς ὁποίους ἤρθαμε σήμερα στόν ναό αὐτό, θά πρέπει νά ἀξιοποιοῦμε αὐτά πού ὁ Θεός μᾶς χαρίζει, ὅπως τά ἀξιοποίησαν οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι.